Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 64 (520) ★ miercuri 8 august 1956 ★ 4 pag. 15 bani

Roșii proaspete, din grădina noastră...

Pe marginea discuției: „Călește-ți voința"

N-a trecut mult timp de cînd gazeta noastră a deschis discuția pe tema „Călește-ți voința", și la redacție au început să sosească răspunsuri și păreri ale cititorilor. Iată, astăzi vom publica trei din răspunsurile primite pînă acum.

★

Dragă Măriuco,

Pentru a-ți veni în ajutor, îți voi da și eu cîteva sfaturi. Recunosc că Petrică e leneș, e lipsit de voință, dar lucrul acesta se datorește în bună măsură și colectivului din care face parte, și care nu l-a ajutat. De ce au început colegii lui să-i facă temele? Asta înseamnă că ei înșiși „îi dau apă la moară".

E adevărat că nu e chiar așa de ușor să-ți educi voința, dar se poate, totuși. Și eu am străbătut un asemenea drum. De la început însă, cel mai bun ajutor mi-a fost programul zilnic. M-am străduit să-l respect cu strictețe. In felul acesta am ajuns fruntașă în clasă. Repet încă o dată, și aceasta lui Petrică i-o spun, că, mai presus de orice, m-am străduit să-mi respect programul.

Desigur că și voi, colectivul clasei, trebuie să-l ajutați, dar în primul rînd depinde de felul cum va stărui Petrică să se îndrepte.

Elena COROAMĂ
cl. a V-a
comuna Ceahlău reg. Bacău

★

Ajutor, nu sfaturi

Am citit în „Scînteia pionierului" cum e cu necazul tău. M-am gîndit că te-aș putea ajuta povestindu-ți despre colegul meu, cu care sînt și prietenă. Ionel, așa îl cheamă, a rămas corigent pe primele două pătrare. Eram foarte necăjită, pentru că, așa cum faci și tu cu prietenul tău, nu pierdeam nici un prilej pentru a-l sfătui să se apuce serios de învățat. Și totuși el nu învăța. Intr-o zi m-am gîndit însă că aș face mai bine să-l ajut la lecțiile care i se par lui mai grele, să dezlegăm împreună probleme, să discutăm împreună o compunere la limba romînă, a lui sau a mea — decît să-i dau zece sfaturi pe minut. Așa am făcut și, bineînțeles, cu tragere de inimă, prietenește. Incepînd cu pătrarul următor, Ionel n-a mai rămas corigent ci, dimpotrivă, a obținut medii bune. Prin urmare, dragă Măriuco, eu socot că prinde mult mai bine un ajutor prietenesc decît niște simple sfaturi, așa cum îi dai tu prietenului tău.

Elena RADU
raionul Grivița Roșie
București

EXEMPLUL ANEI

Purtarea lui Petruț ne-a întristat foarte mult. Intr-adevăr, după cele arătate în ziar, nu se poate spune altceva decît că este un pionier lipsit de voință.

Noi am vrea să te ajutăm să-ți recîștigi prietenul și s-ar putea să-i folosească exemplul următor:

In căminul nostru există o pionieră, anume Dumitrescu Ana. Ana a fost foarte bolnavă. A stat în spital cu aproape întreg corpul în ghips, timp de multe luni de zile. Cînd s-a întors la școală, era foarte mult rămasă în urmă cu lecțiile.

Să vezi, Măriuco, ce minunat exemplu de voință a dat ea! S-a apucat să învețe sistematic zi de zi. Iși planificase timpul de lucru și îl respecta în așa fel, încît nu întîrzia cu nici un minut peste ora fixată. In timp ce noi eram la joacă, Ana învăța singurică în sala de meditații. Și iată că ea nu numai că s-a pus la punct cu materia, dar a ajuns printre fruntașele clasei.

Povestește-i și lui Petruț despre Ana. Cine știe. Poate că va înțelege ceva din asta.

Ana TEODORESCU
căminul nr. 2 Ana Ipătescu
Galați

Prietene și gospodine

Inserarea a coborît pe nesimțite. La răsărit, luna mare, portocalie, ca o felie de dovleac, își arată fața numai pe jumătate. Din cînd în cînd, cîte o femeie grăbită trece la fîntînă sau un copil neastîmpărat fluieră după cîini. Mai încolo, la o poartă, două umbre. Cine să fie? Aha, două fetițe! De sub crengile mărului, aplecate mult peste gard, abia se mai zăresc. Ce-or fi punînd oare la cale?

★

...E ziuă de mult, soarele s-a ridicat, iar copiii trec pe rînd cu vitele la păscut. Cîțiva mai leneși, care nu se îndură s-o pornească, tot răspund mamei:

— Plec, plec, uite acum!... dar mai zăbovesc în drum, gură cască, după mașini. De la ei am aflat că, acolo unde am văzut aseară pe cele două fete, stă Adriana Ababei. Cealaltă trebuie să fi fost Iuliana Radu, prietena ei cea mai bună. Cu siguranță că ele au fost.

Tocmai priveam în cealaltă parte a drumului, cînd am zărit-o pe Adriana. Avea în mînă cîteva ouă și căuta să le ascundă, întorcînd mîna și ținînd-o lipită de fustă. După ea, și Iuliana, cu o pungă.

Abia mai tîrziu am aflat că ele sînt „gospodine", iar în ziua aceea făcuseră niște cornulețe, care, să știți, au fost gustoase.

Adriana se pricepe să gătească multe feluri de mîncare. Ce-i drept! n-a știut ea de la începutul începutului, dar acuma știe. Prima oară cînd a fiert fasolea, a ars-o, cînd a făcut mămăliguță, a afumat-o. Adriana face și pe „educatoarea", Deseori trece pe la grădinița din satul vecin. Copiii o primesc cu strigăte de bucurie, o trag de mîini, de rochie și o roagă să le mai spună o poveste. Intr-o zi au pornit să facă o excursie în pădure. Și acolo, în poieniță, în mijlocul florilor, în cîntecul păsărilor, Adriana le-a spus „povestea primului mincinos". Copiii s-au veselit și voiau s-o mai audă și a doua zi. Adriana însă i-a potolit dîndu-le jucăriile ei și i-a învățat cum să facă poșete mici din carton.

Sînt zile în care Adriana nu-i nici acasă, nici la Iulia, nici la grădiniță. Dacă întrebi, afli repede că e la „mătușa de peste drum", „Mătușa" e o bătrînă pe care Adriana o ajută. Dă mîncare la porc, aduce apă, mai sapă prin grădină, iar drept răsplată „mătușa" păzește un păr cu pere mari și gustoase „pe care să le mănînce Adriana".

Am spus la început că Adriana e prietenă bună cu Iulia. Se cade deci să vorbim și despre ea. Aflați că Iulia e primul ajutor al mamei. Face curat, duce oile la păscut și cînd mama e plecată „spune povești" frățiorului ei, în vîrstă de-o lună și jumătate. Ascultînd glasul dulce al Iuliei, căci de înțeles nu prea înțelege el la vîrsta asta, Gigel e cuminte și nu plînge.

Dacă treceți vreodată prin Mihăilești, le veți recunoaște repede. Adriana e măruntă, blondă, vioaie, veșnic cu surîs copilăresc pe față, gata să ajute pe oricine. Iulia, mai înaltă, cu două coade castanii așezate în coroniță pe cap, e mai cumpătată și mai sfioasă.

...Și amîndouă sînt în clasa a VI-a a Școlii de 7 ani din comuna Mihăilești, regiunea București.

Lucreția RANGA

A VI-a EDIȚIE A „CUPEI SCÎNTEII PIONIERULUI"

★

După o „luptă" grea, bucuria succesului e întotdeauna mare. Iată, în fotografie, o parte din lotul reprezentativ al capitalei, care va participa la finala concursului de natație „Cupa Scînteii pionierului".

★

Bobocul de rață

Voi știți povestea cu găina și bobocii de rață? De fapt nu e poveste. Se întîmplă uneori ca unei găini să i se dea să clocească ouă de rață. După cîtva timp, ies boboci.

Se cam miră găina de înfățișarea ciudată a puișorilor, dar pînă la urmă se obișnuiește cu ei și-i crește. Să vedeți însă caraghioslîc cînd bobocii întîlnesc în drum o baltă. Bineînțeles, ei se avîntă numaidecît să înoate, iar găina rămasă pe mal se plimbă furioasă, cotcodăcește și creasta i se face roșie ca focul...

In povestirea mea e vorba însă de mai multe cloști și de un singur boboc de rață.

Cloștile, v-o spun pe șleau, sînt copiii din tabăra semi-internă de la Școala 26 mixtă din Galați, iar bobocul de rață e un anume Popa Iulian, de la Școala 17 băieți.

Inchipuiți-vă că toată tabăra merge în excursie la lacul Brateș. Aici ar fi rost de înotat. Dar nimeni nu știe să înoate în afară de Popa.

Popa se antrenează pentru faza pe oraș a „Cupei Scînteii pionierului". Inoată și bras și liber și cum vrei. Are de gînd foarte serios să intre în lotul care va reprezenta orașul Galați la București.

Iar ceilalți?

— E rece apa, Popa?

— E adîncă apa, Popa?

— Ia înoată pe spate, Popa!

Curat cloști!... Și bobocul de rață se zbenguie în apă, se dă la fund, înoată în toate felurile, iar cei de pe mal înghit în sec. Intr-una din seri a avut loc o convorbire:

— E greu să înoți, Popa?

— Noi n-am putea învăța?

— ...Și, dacă intri în lot, pleci la București?

Iar Popa le răspunde la toți cu răbdare:

— In primul rînd, nu-i vina mea că nu știți să înotați, în al doilea rînd, pe cine vrea să învețe îl învăț, dacă nu-i e frică de apă și dacă nu țipă și...

— S-a făcut! Mîine mă înveți pe mine...

— Și pe mine...

Deocamdată bobocul de rață e singur, iar cloștile sînt multe. Insă, cine știe poate că la anul cloștile se vor împuțina și Popa nu va mai fi singurul din toată tabăra care să concureze la „Cupa Scînteii pionierului".

A. ALBU

Festivalul tineretului la Moscova

In vara viitoare, Moscova, capitala țării sovietice, va găzdui sărbătoarea cea mai dragă a tineretului lumii: cel de-al VI-lea Festival Mondial al tineretului și studenților. Pregătirile în vederea uriașei manifestări de prietenie și pace au început de pe acum. Copiii sovietici nu se lasă nici ei mai prejos. Necontenit sosesc la redacția gazetei „Pionierscaia Pravda" vești despre pregătirile lor însuflețite, despre darurile ce le vor face oaspeților la Festival...

Porumbei pentru Festival

Nu știu de ce se consideră că numai băieții pot crește porumbei. Uite, mie îmi plac foarte mult aceste păsări.

Printre cei pe care îi cresc eu, sînt și „porumbei poștași", cu pene de culoare închisă, puțin atrăgătoare, dar care îi fac neobservați în fața dușmanului.

„Porumbeii poștași" au o memorie admirabilă. Du un astfel de porumbel la sute de km și el va găsi drumul înapoi spre casă...

Le dau drumul porumbeilor mei în fiecare zi la ora șase dimineața. Nu întrebuințez nici un sunet, numai flutur un stegulet. Porumbeii se înalță sus, tot mai sus, pînă nu se mai văd. Se întorc acasă după trei ore de zbor în care timp au străbătut mai mult de 100 km. și se așează la rînd pe acoperiș.

Cînd strig „acasă"! ei intră în porumbărie. Supunerea asta am obținut-o numai datorită faptului că-i hrănesc întotdeauna la orele 9 și cu această ocazie spun vorba „acasă!" Desigur, unii porumbei mai tineri nu se mai întorc. Atunci dau drumul în aer, după ei, celor mai vîrstnici.

Băieții au încercat să-mi ia porumbeii dar n-au reușit. Porumbeii nu pleacă de unde sînt hrăniți cum trebuie și la timp, unde au întotdeauna apă proaspătă. Porumbeii se dresează ușor, însă au nevoie de o îngrijire atentă.

Noi, tinerii naturaliști, scoatem un nou soi de porumbei poștași și pescăruși. Am și crescut cîteva generații. In cinstea Festivalului Mondial al Tineretului ne-am luat angajamentul să creștem încă 70 de porumbei.

Nina GOMZINA
R.S.S. Kazahstană — Orașul Semipalatinsk — Stațiunea tinerilor naturaliști.

DORIM SĂ LE PLACĂ OASPEȚILOR

Cercul nostru pregătește daruri participanților la Festival. Am început acest lucru încă din luna martie. Fiecare a adus la școală ce-a putut: boabe de orez și grîu, mazăre uscată, semințe de dovleac. Credeți cumva că ne-am adunat să pregătim masa de prînz? Nu, de toate acestea vom avea nevoie la înfrumusețarea obiectelor lucrate de noi. Profesoara Ana Petrovna Ioste ne-a învățat cum să confecționăm din carton cutiuțe, lădițe, rame și chiar călimări.

Le împodobim cu incrustații din materiale diverse. Prietena mea Maiga Brune a lucrat o cutiuță-capsulă. Toți spuneau că e făcută din chihlimbar. De fapt, nu-i decît o păstaie de mazăre, obișnuită. Maiga a curățat de coajă jumătățile de mazăre, le-a lipit într-o capsulă și le-a acoperit cu lac. Foarte frumos se ornează obiectele cu paie turtite. Numai că munca aceasta necesită multă răbdare.

Cîțiva dintre copiii noștri au făcut împreună un cufăraș-căsuță. Pe acoperiș au lipit solzi de la fructele de brad. Alături de căsuță au pus un brăduleț. Dacă dai la o parte brădulețul, se deschide o încăpere pentru ace. De asemenea există o încăpere pentru foarfece și degetar.

Ana Petrovna ne-a mai arătat ce fel de ornamente putem face din coajă de ouă. Ele par ca și cum ar fi făcute din marmoră. In timpul verii vom continua lucrul. Am dori din toată inima ca darurile noastre să le placă oaspeților de peste hotare.

Mara VEIDE
Orașul Riga — Școala medie nr. 36
Cercul mîinilor îndemînatice

Țiparii lui Ivan Ivanov

O lotcă singuratică brăzda oglinda bălții, sub amiaza dogoritoare de iulie. Omul din lotcă lopăta încet, fără chef, potopit de gînduri necăjite...

Dacă nuferii cei albi ar fi fost fermecați și ar fi putut auzi gîndurile lui Ivan Ivanov, „cîrligarul", s-ar fi înegrit de spaimă. Fiindcă ele, în cuvinte, ar fi sunat cam așa: „Nemernici afurisiți! Pirați bătrîni! N-o să-mi scăpați voi, blestemaților! Pe toți vă spintec!"

Amarnice amenințări... Dar fiți liniștiți: Ivan Ivanov n-avea gînd să spintece pe nimeni. Era doar așa, o vorbă. Și apoi dușmanii lui cei răi, „pirații", nu erau decît niște bieți... țipari. Cum de ajunsese pescarul nostru la astfel de dușmănie cu țiparii? Păi să vedeți...

Pescarii din Crișan sînt specialiști vechi în prinderea somnului. D aia li se mai spune și „cîrligari". Sînt prețuiți și renumiți pînă hăt departe pentru vrednicia lor, pentru rodul îmbelșugat al muncii lor. La începutul verii acesteia, însă, crișănenii noștri s-au strîns la sfat și s-au hotărît ca în luna iulie să întreacă cu mult pescuitul lor obișnuit. Asta în cinstea sărbătorii lui 23 August „Trebuie doar să facem și noi ceva. Un obraz avem..." spusese atunci, demn și important, Ivan Ivanov.

Pînă aici toate bune. Numai că în socoteli nu intraseră și țiparii. Se vede însă că tot nu pricepeți nimic... Atunci aflați că somnul e mare mîncăcios și mai ales mare amator de țipari. E hrana lui preferată. La pescuitul de somn, nada cea mai bună sînt țiparii. Deci, ca să prinzi somni, trebuie să prinzi mai întîi țipari. Ei, dar țiparii, aceste dihănii iuți și lunecoase ca niște șerpi, se împuținaseră parcă îngrijorător. Dădeau bir cu fugiții, ascunzîndu-se, vorba ceea, în gaură de șarpe. Se necăjeau grozav pescarii noștri. Fără țipari, pescuitul era compromis, iar angajamentul... să nu mai vorbim.

Așa a început goana după țipari. Ivan Ivanov, cel puțin, se transformase în detectiv. Cutreera de unul singur cotloanele bălții, făcînd cercetări și sondaje. Dar dușmanii erau vicleni și Ivanov se întorcea mereu suduind, cum am văzut la început. Marile calități ale pescarului sînt însă răbdarea și voința. Așa se face că, scociorînd ici și colo, Ivanov a făcut o constatare: în locurile cu apă stătută, clocită, găsea întotdeauna, ca un făcut, mai mulți țipari... Se gîndea: „Să fie numai o întîmplare, sau..." Dar căutările îi întăreau din ce în ce bănuiala. Și într-o bună dimineață și-a luat iglița, sfoara și cîteva scule și, la umbra unei sălcii, s-a apucat să meșterească ceva.

A isprăvit tîrziu, seara. Ieșise din lucrul lui o unealtă destul de curioasă, pe care o privea zîmbind, dar cu îndoiala parcă. Și-a îndreptat șalele amorțite, s-a suit în barcă și s-a dus glonț la unul din locurile cu apă stricată. A instalat acolo unealta, cu grijă mare. In noaptea aceea însă, n-a fost chip să doarmă, cu gîndul la „pirați".

Zorile l-au prins la locul cu pricina. Dar nu mai era Ivan Ivanov de pînă atunci. Se luminase la față și mormăia vesel în timp ce deșerta în barcă duiumul de țipari care se prinseseră. Ii mîngîia cu cuvinte frumoase. „Nemernicii pirați" deveniseră deodată „puișori", „mielușei" și altele...

Cu țiparii cei mulți în barcă, Ivanov s-a îndreptat spre Marin Nicu și Vasile Gheorghe — cîrligari și ei — vecinii lui cei mai apropiați, ca să le strige și lor bucuria:

— Le-am dibăcit cuibul, gata! Auzi dom-le, hoțomanii! Trag numai la apă stătută, acolo le place!

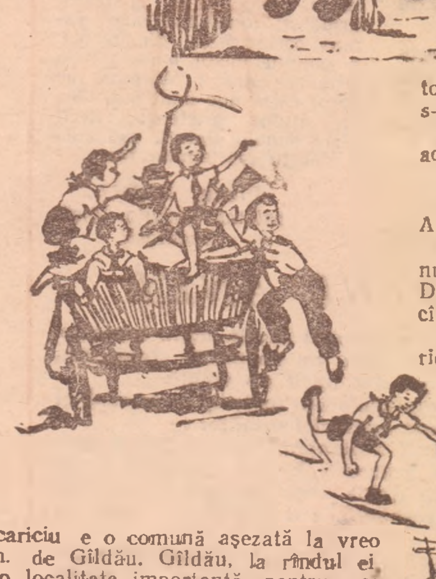
...In ziua aceea somnii au dat năvală la cîrligele celor trei pescari, momiți de hrana rară și gustoasă. Iar seara, la cherhana, cînd somnii prinși au fost rînduiți pe cîntar, grași și mustăcioși, arătau 320 de kg.

Finalul: La 20 iulie, cei din Crișan predaseră 4.200 kg. pește peste sarcina lor lunară, îndeplinindu-și angajamentul înainte de termen. In plus au cîștigat și titlul de fruntași la pescuit. Asta datorită în bună parte țiparilor lui Ivan Ivanov.

Al. MIHU

„COC

Șocariciu e o comună așezată la vreo 6 km. de Gîldău. Gîldău, la rîndul ei, este o localitate importantă, pentru ca acolo se află secția legumicolă a gospodăriei agricole de stat Pietroiu. O gospodărie uriașă, întinsă pe sute de hectare, de o parte și de alta a brațului Borcea.

Deci ne-am dumirit acum pe unde ne aflăm. Rămîne să vedem ce-are a face titlul nostru cu toate astea.

Povestea brigăzii Șocariciu își are rădăcinile într-o „chemare" a comitetului raional U.T.M. Fetești. Să numim deci primul nostru capitol:

„CHEMAREA"

Prin urmare, într-o bună zi, la tabăra de curte din Șocariciu, tovarășa instructoare a adus o veste care a făcut pe copii să rămînă cu gurile căscate: Raionul U.T.M. cheamă pe pionieri și școlari la muncă patriotică, pentru a ajuta G.A.S.-Pietroiu la îngrijirea și recoltarea legumelor.

— Rămîne să vă gîndiți — a încheiat tovarășa instructoare. Vom sta acolo o lună de zile.

Peste cîteva zile, un grup de șapte pionieri se afla la Gîldău, în frunte cu Aurelia, președinta unității și tovarășa instructoare. Apoi...

MUNCA A INCEPUT

...Și, precum vă închipuiți, mai ales în primele zile, lucrurile au mers greu. De, acum fiecare avea o „normă" care trebuia îndeplinită. Or, la smuls mazărea, de pildă, norma părea de neîndeplinit. Așa de tare înțepau păstăile și tăiau la mîini, încît seara grupul din Șocariciu s-a adunat îngrijorat. Toți aveau fețele palide și obosite.

— Cred că nu-i chip, a spart cineva tăcerea.

Nimeni n-a răspuns nimic. Nici chiar tovarășa instructoare. Abia într-un t[...] s-a auzit glasul Aureliei:

— Și-atunci ce facem? Ne întoa[...] acasă?

Și iar au tăcut.

— Haidem la culcare, a hotărît Aurelia. Mîine vom mai vedea.

Dimineața, la careu, părea că ni[...] nu-și amintește de convorbirea din [...] Dar la prînz, cînd se întoarseră de[...] cîmp, norma tot neîndeplinită era.

A doua zi era duminică și cei din [...]riciu, ca mulți alții din tabără, avea[...]

meargă pe la casele lor, urmînd a s[...] toarce luni dimineața. Dar între[...] tocmai asta era:

SE VOR INTOARCE?

Tare mult au frămîntat această î[...]bare cei din conducerea grupului de[...]nieri și utemiști veniți din toate colț[...] raionului să ajute gospodăria. Au [...]mîntat-o atît pînă au obosit.

— Ei, mîine e luni și mîine vom v[...] — a încheiat tov. Tutunaru, direc[...] taberei. Trebuie să recunoaștem că la[...] e treabă grea, chiar pentru pionieri.

In sinea lui, tare ar fi dorit tova[...] director să se furișeze cumva printre[...] plecați și să afle ce au de gînd să [...] Nu era vorba numai de cei din Șoca[...] ci și de cei din Jegălia, Pietroiu, Fă[...] Vlădeni... Căci un director trebuie [...] aibă în vedere pe toți.

Dar noi, pentru că am început a [...] despre cei din Șocariciu, să vedem ce[...] mai întîmplat cu ei.

Iată, de pildă, Popescu Constan[...] ajuns acasă. Cum a sosit, s-a pomeni[...] prietena ei, Nica Magda.

— Magda! — a strigat Const[...] bucuroasă. (Nu se văzuseră, mă rog[...] o săptămînă).

— Ei, și cum e pe la voi? — a în[...]bat-o în cele din urmă Nica.

Constanța a oftat.

— E greu, Magda. Și i-a arătat mî[...] umflate și tăiate de păstăi.

Colegi și mai departe

Răsfoiam colecția gazetei din anul trecut și reciteam unele materiale.

...Scînteia pionierului nr. 69 din august.

Privirile mi s-au oprit pe pagina intitulată: „Copii, ne așteaptă școala".

Am regăsit acolo însemnările pe care le copiasem de pe carnetul Mihaelei Nedelcovici din clasa a V-a de la Școala de 7 ani nr. 23 mixtă din Ploiești. Citind, mi-am amintit de necazul ei; rămăsese corigentă la limba romînă și nu mai putea să plece în vacanță la țară. Trebuia să-nvețe, să meargă la școală la orele de meditații.

Oare ce-o fi făcut Mihaela anul acesta?

Intrebarea m-a pus pe drumuri.

★

Am ajuns la școală în primele ore ale dimineții. Străbătînd un coridor lung, mi s-a părut că dintr-o clasă aud o voce cunoscută. Am intrat. Era acolo tovarășa Tudoran, profesoară de limba romînă. Intocmai ca în anul trecut, am găsit-o pregătind elevi și eleve din clasele a V-a și a VI-a pentru examenul de corigență.

Am întrebat-o imediat de Mihaela.

— Imi pare foarte bine, mi-a răspuns tovarășa Tudoran, că nu m-am trudit degeaba anul trecut cu Mihaela. A făcut progrese mari. La examenul de sfîrșit de an, a obținut la romînă media 4. Cîtă diferență între vacanța ei de anul trecut și cea de acuma. E plecată la țară, la bunicii ei și poate să zburde fără nici o grijă.

Deci Mihaela s-a ținut de cuvînt și a învățat bine în anul acesta.

Covaci Elena, o fetiță din clasa a V-a B, o rugă pe tovarășa Tudoran să-i explice ceva la gramatică. Am citit rezumatul ce-l făcuse din povestirea „La scăldat". — Fraze simple, scrise într-o formă frumoasă și, mai ales, verbe folosite la timpul corect.

— Nu cunoșteam deloc conjugarea verbelor, dar acum, în vacanță, am învățat mult, mi-a spus Elena. Nu mai încurc timpurile... Pînă la 15 august, cînd am să dau corigența, mai am însă multe de învățat. Și nu mă las. Vreau să iau examenul, ca să rămîn colegă cu aceleași fete cu care am învățat împreună de cînd am intrat în școală.

Aproape toți copiii se pregăteau cu aceeași seriozitate, încît îți era mai mare necazul că n-au făcut același lucru și în timpul anului. Și totuși mi s-a părut că un băiat, unul singur, Bucur Dumitru, nu-și dădea silința să-nvețe. Rezumatul lui după o fabulă a lui Grigore Alexandrescu nu era decît reproducerea versurilor (bineînțeles cu cartea în față). Versurile erau copiate pe sărite și cu greșeli de gramatică și ortografie, care în mod sigur nu aparțineau marelui fabulist.

Poate că totuși, dacă-și va pune la încercare voința, Dumitru va trece la examen ca și ceilalți copii și va fi iar împreună cu vechii lui colegi.

Mia IONESCU

Racheta atomică

Iura Serstianikov, din raionul Jigalov, a întrebat redacția gazetei „Pionierskaia Pravda": „Ce anume împiedică în momentul de față zborul interplanetar?". La intrebarea lui răspunde profesorul K. P. Staniukovici:

Ca să zboare pînă la lună, o rachetă care cîntărește 100 de tone, trebuie să aibă o rezervă de

combustibil lichid de 96 tone. Asta înseamnă că rezervoarele pentru combustibil trebuie să aibă o greutate de 4 tone. Or crearea unor rezervoare atît de mari și în acelaș timp ușoare, este imposibilă. **Numai energia atomică ne va ajuta să îndeplinim acest străvechi vis, zborul interplanetar.** Rezerva de combustibil nuclear, care cîntărește doar cîteva zeci de kilograme, va permite rachetei să zboare pînă la lună și la planeta Marte. Cum va fi alcătuită această rachetă?

In primul rînd va avea un reactor nuclear, în care se dezagregă nucleul uraniului și se degajă energia atomică. Un sistem de țevi subțiri va permite trecerea gazului prin reactor. Viteza de aruncare a gazului depinde de temperatura la care se încălzește gazul în reactor (în reactor se poate obține orice temperatură). Trebuie găsit însă un mijloc de dirijare a reactorului la o temperatură foarte înaltă. Și mai e o greutate: materialul din care se vor construi reactorul și țevile de gaze trebuie să reziste la o temperatură uriașă. Există posibilități de a micșora gradul de încălzire, folosindu-se în locul gazelor metale ușor fuzibile sau ușor volatile.

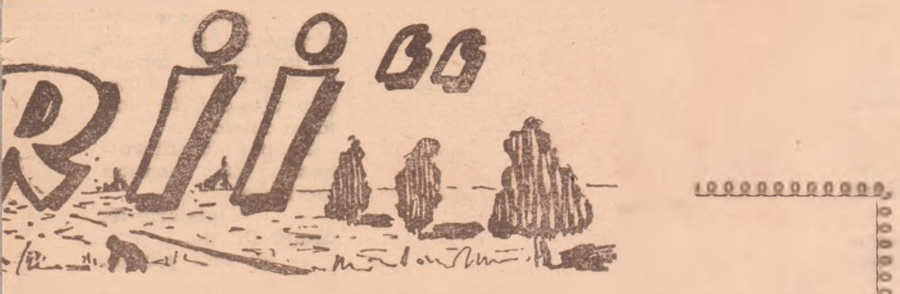
Pentru racheta atomică e nevoie de un reactor cu o putere foarte mare, altfel ea nu va putea să atingă viteza necesară de 15 km/sec. Deocamdată, reactoarele cele mai mari ajung la o putere de 1 milion de KW. Iar pentru lansarea în lună a unei rachete de cîteva tone e nevoie de un reactor cu o putere de mai multe milioane KW.

Crearea rachetei atomice va fi posibilă în viitorii zece ani.

Poveste fără cuvinte

Desene de BURSCHI

?... Te mai întorci?
ă întorc.
, ce bine, ah, ce bine! — a în-
ă țopăie Magda cîntînd.
-i cu tine, Magda?
n și eu!
i!
greu, mi-ai spus. Mama nu mi-a
e la început, dar acum îmi dă.
Magda a zbughit-o, lăsînd-o pe
ța foarte nedumerită.

★

de dimineața, înainte de începerea
, pe drum, a apărut o căruță în-
cu tot soiul de calabalîcuri.
i, ce-i cu căruța asta? — a stri-
pionier din echipa de serviciu.
căruță, nu vezi? i-a răspuns Ii-
ătrînelul care o mîna. Sînt aci
celor din Șocariciu, a adăugat
te-i în urmă.

d, a apărut pe drum un șir de
frunte, ca întotdeauna, se afla
In urma ei Pompilia, Teodorescu,
u, Iosif Costică, Beșcă Maria și
necunoscute.
ovarășul director a avut după a-
furcă, mai ales cu cazarea... Pen-
cei din Șocariciu plecaseră șapte
torseseră 18. Cum asta? Cine
vestea cu Magda și Constanța
petat și pe la alții.
„cei din Șocariciu" nu se mai
așa, ci „brigada Șocariciu", pen-
erau destul ca să poată alcătui o

„COCORII"

au fost denumiți cei din brigada
u. Asta din cauza așezării lor
n": un fel de linie oblică, în care
lucrează puțin în urma celui din
felul acesta nu se stînjenesc unii

oda" asta au născocit-o după ce
dit îndelung și lucrul merge de

l amintește careva de seara aceea în care, prăpădiți de oboseală, se întrebau: rămînem sau plecăm?

De fapt nici nu prea au timp să-și mai aducă aminte de așa ceva.

Pînă la prînz, muncă. După masă, odihnă. După odihnă, jocuri, film, focuri de tabără.

Cine ar mai fi părăsit acum tabăra? Ei, stați puțin. Am mai văzut unul dintr-aceștia... E o întîmplare nostimă, pe care am putea s-o numim:

ILIUȚA VREA ACASA

Iliuță e poetul taberei. Foarte „apreciat", vă rog să mă credeți. Asta mai ales pentru că e singurul.

...Și, precum vă spuneam, într-o zi, lui Iliuță i s-a făcut de plecat acasă, așa hodoronc-tronc, în mijlocul săptămînii.

— Nu, că plec!

— De ce, Iliuță?

— Plec și gata!

Pînă la urmă s-a aflat. E ziua lui și bunica i-a promis ceva bun dacă vine acasă.

— Iliuță, nu pleca!

— Hîhîhî! De ce să nu plec? Mă întorc poimîine!

Pînă la urmă a rămas. Să vedeți. Cum a apărut în sala de mese, care mai de care a început să-l tragă de urechi.

— Aoleu, țipa Iliuță.

— Să crești mare, că-l ziua ta.

Apoi au urmat surprizele. Gogoși „pentru Iliuță", jocuri „pentru Iliuță". Toate în ziua aceea au fost pentru Iliuță.

— Ce mai zici, Iliuță?

Iliuță tace și zîmbește. Cine știe, poate compune acum în gînd vreo poezie.

ȘI APOI?

...O excursie mare, mare, prin toată țara: Bacău, Piatra Neamț, Cheile Bicazului, ascensiune pe Ceahlău, Vatra Dornei, Cluj, Turda, Valea Oltului, București... Și care din voi n-ar fi vrut să fie în locul lor?

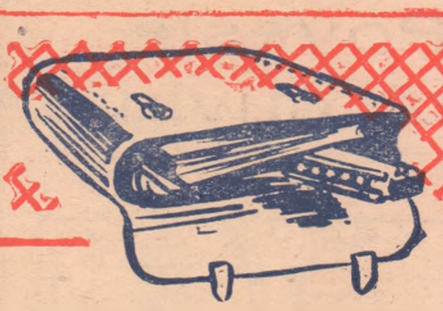
A. WEISS

DRUM BUN!

Zilele trecute, din curtea Palatului pionierilor din București, au pornit cu mare ... către gară, o mulțime de copii. După cum bănuiți, o excursie. Dar o excursie deosebită. Gîndiți-vă: Pionierii romîni se vor întîlni cu cei bulgari și, împreună, vor cutreera ambele maluri ale Dunării.
Fotografia noastră înfățișează momentul plecării.

Muzicuța cu schimbător

(Continuare din nr. trecut)

de Nicuță Tănase

Mă uit la Chiru. Bate la ușa cantonului. Pe cantonier îl cunoștea. Il cheamă moș Vasile... Aici, pe maidanul din spatele cantonului, batem mingea, ne jucăm de-a eretii și porumbeii... Moș Vasile e

un om bun... M-am dus odată să-i cumpăr niște țigări și mi-a dat un leu.

Uite-l. A ieșit afară.

— Ce-i, mă, mînzule ?

— Lasă bariera repede, nea Vasile.

— Ce-ți veni, mă, cu bariera ?

— Las-o jos. Te rog eu.

— Ce, vine vreun tren ? Nu se poate. Nu se poate să vină fără să m-anunțe. Il vezi tu ?

— Nu, nu tren. E mai rău. E... un accident.

— Unde, mă, accident ?

— Acolo... în sus. Sînt două accidente... trei. Lasă bariera !

— Mă, puștiule, ce e cu tine ?

— Sînt, nea Vasile, le-am văzut eu.

— Vino-ți, mă, în fire...

Sînt pierdut. Mașina se vede și cu ochiul liber. Moș Vasile nu vrea să închidă bariera. Dacă o mai ținem aici o jumătate de oră, tata nu mai poate să-i dea lemnul de stejar, că vine șeful depozitului de la ședință. Ascult la Chiru :

— Uite, nea Vasile, vin.

— Cine, mă ?

— Ei.

— Care ei ?

— Nea Vasile, vin... Uite vin... Indienii, bre.

— Ce indieni ?

— Pieile roșii...

— Unde vezi tu pieile roșii ?

— Vin să ne scalpeze...

— Du-te, mă, de-aici...

Rădulescu țipă din pom :

— Hai, Chirule, ce faci, că se apropie.

— Auzi, moș Vasile, se apropie.

Eu și Ofelia stăm după fîntînă. Ce să facem. Inchid ochii. Văd bariera lăsată. Ii deschid. Nimic. Oprinescu stă pe șanț. Se uită după mașină.

— Vine, Chirule.

Chiru se plînge :

— Inchide, nea Vasile, vine trenul.

— Cînd vine trenul sînt anunțat. Uite aici, bat ciocănelele astea. Arată lui Chiru niște ciocănele și un clopot în partea de sus a ușii.

Ah, ce-aș vrea să aud bătînd acum ciocănelele astea.

— Inchide-o, nea Vasile. Uite îți dau ceasul ăsta, numai închide-o. Și servieta ți-o dau. Inchide-o, nea Vasile.

— Fugi, mă, ce-i cu tine ? Tu ai ceva la cap ?

Chiru scoate pistolul. Il îndreaptă spre moș Vasile :

— Dacă nu închizi, trag !

— Mă, copile, eu nu am timp de joacă. Dacă ți-e de zburdat, dă-te peste cap. Ai destul cîmp aici.

Doamne, ce aud ? Sună clopoțelul. Zbîrnîie deasupra ușii.

— Ei, acum o las.

Moș Vasile se îndreaptă spre barieră. Chiru e de mult acolo. A și lăsat-o.

— Să-ți cauți de joacă în altă parte, nu aici la bariera mea, auzi ? De nu, îți rup urechile !

A ajuns mașina.

Sterică apasă pe claxon. Fluieră.

— Hei, moșule, deschide... Dă-ne voie să trecem. Avem tot timpul pînă vine trenul.

— Nu-i lăsa, moș Vasile. Dacă-i prinde între bariere ?

— N-auzi, moșule ? Deschide ! E timp! Nu se vede nici un tren.

Moș Vasile intră în canton. Iese cu un fanion roșu, afumat, înnegrit.

Sterică claxonează.

— Ar trebui să te scoată la pensie !

Moș Vasile se supără :

— Să nu mă înveți dumneata pe mine să-mi fac meseria ! Sînt aici din 36 și nu mi s-a întîmplat niciodată nici un accident. Eu știu cînd să deschid și cînd să nu deschid bariera. Ințelegi dumneata ? Nu calc regulamentul niciodată ! Scrie acolo că bariera se lasă cînd trenul e la distanța care trebuie s-o las, o las! Scrie? Scrie! Atunci, ce vrei ?

Chiru îi face semne disperate lui Oprinescu.

Oprinescu nu înțelege.

Se aude șuieratul unei locomotive. Se vede și fum. Vine un tren în viteză. Ce bine ar fi dacă ar trece un mărfar. Nu-i mărfar. Nu-i mărfar. E doar o locomotivă. Locomotiva trece în viteză pe lîngă noi. Moș Vasile se îndreaptă bombănind spre barieră:

— Dacă vă lăsam să treceți, îl vedeați pe dracu.

Chiru s-a așezat cu burta pe manivelă.

— Nea Vasile, bariera n-o s-o deschizi.

Sterică claxonează.

— Dacă îți dau vreo două cu steagul ăsta la fund, uiți cum te chiamă ! se supără moș Vasile.

Trage de Chiru.

Se luptă cu el. Chiru se ține cu amîndouă mîinile de manivelă.

Oprinescu a luat un pietroi. Se duce cu el la mașină. Il pune la roata din spate. Gata !

Moș Vasile ridică bariera. Mașina se opintește. Trece peste pietroi. A trecut camionul de noi. Gonește pe șosea.

Moș Vasile se uită mirat la Chiru, care a început să plîngă.

Plîng și eu !

— Tu nu ești în toate mințile, mă, mînzule. Acu' de ce-mi plîngi ?

— Ce știi dumneata, moș Vasile.

— Ce să știu ?

— Mașina aia nu trebuia să treacă.

Moș Vasile intră mirat în canton, dă din cap. Nu înțelege nimic. Ce poate să înțeleagă ?

Ne strîngem cu toții grămadă lîngă pom.

Băieții se uită mîhniți la mine.

Ofeliei i-au dat și ei lacrimile.

Mă așez pe iarbă. Imi proptesc capul pe genunchi. Plîng ! Plîng !

Chiru îl ceartă pe Oprinescu :

— Of, și tu parcă ai avea în cap tărîțe în loc de creieri.

— De ce, mă Chirule, ce-am făcut ?

— Nu ți-am făcut semn să desumfli cauciucurile ?

— Cum să desumflu ? Cu ce ?

— Cu ce, cu ne ce, trebuia să le desumfli... Eu nu puteam să părăsesc bariera.

A venit și Rădulescu lîngă noi.

— Trebuia să scoți căpăcelele de la valvă.

Chiru țipă și la Rădulescu :

— Dar tu de ce nu le-ai scos ? Stăteai ca o mireasă în pomul ăla.

— Păi așa mi-ai spus tu. Să nu părăsesc „postul".

— In caz de forță majoră se părăsește și „postul", zice Chiru și vine lîngă mine. Ei, acum nu mai plînge. Poate că tatăl tău s-a răzgîndit și nu-i mai dă. Nu mai plînge.

Ofelia mă prinde și ea pe după umeri:

— Dragă Dinule, nu mai plînge... Băieți, pentru numele lui dumnezeu, trebuie să facem ceva.

— Da, zic eu, printre lacrimi. Trebuie să-i ducem bicicleta lui nenea Costică Șchiopu, și plîng mai departe.

— Nu mai plînge, Dinule.

— Cum să nu plîng ? Voi nu mă înțelegeți. Mă doare inima. Mă doare inima cînd mă gîndesc la tata... Și mama... Cînd o să afle mama. Cît de fericiți trăiam înainte acasă... Tata nu întîrzia niciodată! Era vesel și mama părea mai tînără. De săptămîna trecută totul s-a schimbat. Tata a început să vină noaptea tîrziu acasă. Mama-l aștepta cu masa. Dînsul venea beat. Și o bătea. Că de ce-i zice să nu mai bea. Pînă atunci n-o bătuse. Miercuri a venit la trei dimineața de la cîrciumă. Azi noapte a lovit-o pe mama și a dat și în mine. Și pentru ce? Nu i-am făcut nimic.

Nu pot să mai vorbesc. Mă îneacă lacrimile.

— Liniștește-te, dragă Dinule.

— Nu mai plînge, Dinule.

— Voi n-ați plînge dacă ați fi în locul meu ? Tata vrea să fure. Tata fură ! Voi nici n-o să vă mai uitați la mine. O să mă ocoliți.

— N-o să te ocolim, Dinule.

— O să fim la fel de prieteni.

— O să învățăm împreună. O să ne jucăm împreună.

— Lasă că știu eu !... Of, cum de s-a schimbat tata așa de mult în două săptămîni... Cum? Cînd lua leafa, întotdeauna îmi aducea ceva. Ba o pereche de pantaloni, ba o cămașă, ghete... Săptămîna asta mi-a adus muzicuța. De unde o fi avut bani ? Că nu a luat leafa. A luat-o cu bani de la Sterică... Da, cu bani de la Sterică a luat-o. N-am nevoie de muzicuța cumpărată cu bani de furat... Uite ce fac cu ea.

Dau cu muzicuța de pămînt. O lovesc cu tocul. Cu o piatră. Dau cu sete.

— Ce faci, Dinule ?

— O fărîm. Asta fac ! N-am nevoie de ea. Sînt bani furați. Cu bani furați mi-a cumpărat-o.

— Lasă muzicuța. Ce e ea de vină ?

— Taci și tu din gură, hoțule. Ai vrut să mi-o furi.

Imi pare rău că am zis așa. Oprinescu s-a rușinat. A lăsat ochii în jos. Imi pare rău că i-am zis.

— Mi-ai promis că mă ierți. Ți-am spus că am vrut să ți-o aduc înapoi.

— Nu-mi trebuie muzicuța asta.

Dau cu piatra cît pot în ea.

Lui Oprinescu i se scurg ochii după muzicuță.

La toți le pare rău că am stricat-o. Mie nu ! Mie nu-mi pare rău.

Nu mai e de făcut nimic.

Tîmplele-mi zvîcnesc !

Chiru își șterge nasul cu mîneca hainei. Le face semn să se adune toți în jurul lui. Eu stau cu capul pe genunchi. Mă gîndesc. Mă uit cu coada ochiului la ei. Trag cu urechea. Poate Chiru le spune să nu se mai amestece cu mine. Din momentul ăsta, sînt... Tata a furat! A ajuns Sterică la depozit.

Chiru își trage pantalonii, cu coatele, mai sus, se uită la fiecare, se uită și la mine și zice :

— Trebuie să mai facem ceva. In cazuri din astea nu se stă cu brațele încrucișate !

— Ce putem să facem, dragul meu ? întreabă Ofelia și-și împletește o coadă, care a început să se desfacă.

— Nu mai e de făcut nimic, zice și Rădulescu privind la muzicuța distrusă.

Parcă îmi pare și mie rău de muzicuță. Nu-mi pare rău ! Nu! Oprinescu își șterge nădușeala de pe frunte cu dosul palmei.

— Bă, poate că Sterică își dă și el seama că nu face bine ce face, ia lemnele și pe urmă le duce înapoi...

(Va urma)

Expoziția „Arta plastică sovietică"

Expoziția de la Sala Dalles ne oferă fericitul prilej de a cunoaște o parte din munca artiștilor plastici din Uniunea Sovietică. Arta Plastică Sovietică are la baza ei o bogată tradiție realistă, exemplul înaintașilor care își inspirau operele din viața de toate zilele a întregului popor.

Artiștii sovietici înfățișează în creația lor aspecte din munca clocotitoare a oamenilor sovietici, se apropie cu multă dragoste de peisagiile din patria lor. Artiștii plastici din patria noastră vizitează cu mult interes această expoziție.

Bineînțeles că nici pictorii, sculptorii amatori din rîndul pionierilor bucureșteni nu vor întîrzia să viziteze expoziția unde se află și lucrări inspirate din viața copiilor.

Sus: M. A. Luzdaltev — *„SPRE VIAȚĂ"*

Dreapta: Bolii Mihail Mihailovici — *„TANEA NU CLIPI"*

Redacția și administrația : București, Piața Scînteii, tel. 7 61 00, 7 60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114, Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2 str. Brezoianu Nr. 23—25.